

— Какво си й направил? отговорихъ азъ. — А кой та е молилъ да пишешъ за моите работи на баща ми? Нема си ти оставенъ при мене за шпионинъ?

— Азъ? Азъ съмъ писалъ на родителите ти? отговори Савеличъ съ сълзи на очите. — Господи царю небесни! Ето заповѣдай да прочетешъ какво ми пише господаринътъ! Ето погледай какво съмъ писалъ за тебе!

“Срамъ да та е, старо куче, че ти, — ако азъ и да ти заповѣдахъ най-строго да ми пишешъ за сичко, — ми не писа за синътъ ми Петра Андрѣвича и че чуждите хора сж принудени да ми пишатъ за неговите работи. Така ли изпълнявашъ длжността си и волята на господаринътъ си? Азъ ща тебе, старо куче, да изпровада да пасешъ свинете за скриванието на истината и за това, че ти подбуждашъ младото момче да прави такива работи. Щомъ приѣмешъ това писмо, то ти заповѣдамъ да ми пишешъ какъ му е сега здравieto, за което ми пишатъ, че е по-добре. Да ми пишешъ на кое мѣсто е раненъ и добре ли сж излѣчилие раната му”.

Видя са, че Савеличъ е билъ правъ предъ мене и че азъ напразно съмъ го наскърбилъ съ презрѣнието си и съ подозрѣнието си. Азъ поискахъ отъ него прошка, но старчето са не утѣшаваше.

— Ето до какво доживѣхъ азъ! говорѣше той. — Ето какви милости приѣхъ отъ господарете си? Азъ съмъ и старо куче, и свиня, и азъ съмъ причината на твоята рана! Не, господарю Петре Андрѣвичъ, не азъ, а проклѣтиятъ мосйо е кривъ. Той та научи да са биешъ съ желѣзни вжртила и да тупкашъ съ кракъ, чегато съ мушканието и съ тупканието ще да са увардишъ отъ злиятъ човѣкъ! Много имъ е трѣбало да глававатъ мосйо и да хвжргатъ парите си.